

Trộm Vào Vườn!

Thuy Messagee

Sau một đời làm việc vất vả, nuôi dạy con cái, đến tuổi hưu người ta thường rút lui khỏi chốn phồn hoa đô hội đầy bon chen, tìm đến những nơi êm ả thoáng mát thư giãn tuổi già. Nhiều “làng già” được lập ra tại Mỹ để đáp ứng nhu cầu này của giới bô lão. Cuộc sống chậm lại, đường xá riêng biệt, xe cộ vắng vẻ, cổng vào có bảo vệ, ngày đêm có an ninh đi tuần tra. Ở trong làng già người ta dần lơ lửng cảnh giác. Băng qua đường vẫn phải ngoảnh trước ngoảnh sau, nhưng không hồi hộp, tìm đập bộp bộp như sắp nhảy ra khỏi

lồng ngực như ở ngoài phố. Cửa nẻo vẫn khóa nhưng lơ quên cũng không sao. Đi vắng nhiều ngày thì báo cho hàng xóm hai bên biết để thay mình đẩy thùng rác ra hay cất vào, nhật báo nhật trình xem giùm, hay cất hộ hàng họ gửi đến.

Vài năm trước một cô bạn của tôi vào đây tìm mua một mái ấm mới. “Ồ ngoài kia” cô từng ở nhà single home hay townhouse, nên e ngại không dám mua condo trong này, mặc dù nhu cầu cá nhân và đồ đoàn đã thu vén lại. “*Nhớ đi về đêm khuya, lần mò dọc hành lang thăm thẳm mà có lão nào mở cửa nhảy ra tóm mình thì sao?*” Tôi nghe cười ngất: “*Bà ơi! Có cụ ông U90, U100 nào nhảy ra chặn bà thì bà cứ rước cụ vào nhà pha chén chè sen mời cụ nhấp cho vui!*”

Ấy thế mà cuộc “đời thái bình cửa thường bỏ ngõ” trong làng già gần đây bỗng nhiên nhốn nháo hẳn lên vì... có trộm vào vườn! Đúng vậy! Trộm không vào nhà, mà trộm vào vườn! Số là trong làng già này có một khu vườn cộng đồng (community garden) độ 260 thửa vườn cho các bô lão thuê để trồng trọt cho vui. Mỗi người được thuê một vuông đất độ 5mx5m rồi tự che rào, gắn cổng, gắn khóa (!), cày cấy, tưới tắm, gieo trồng, thu hoạch vào ngày mùa. Nhiều “nông dân” ở đây rất mát tay trồng trọt. Họ từ bỏ chức tước kỹ sư, giám đốc, chuyên viên, khoác áo nông dân lam lũ, cày sâu cuốc bẫm, tạo nên những luống cải xanh mướt, những quả bí quả bầu to tròn nặng trĩu, những quả cà chua cà tím trĩu cành trông thấy mà ham.

Phàm có sản phẩm hấp dẫn là có kẻ tham nhòm ngó đến. Một vườn mấy chục cây cà chua chín rộ, chủ nhân định để sáng mai ra hái, nào ngờ sáng mai chỉ còn lại cành trơ lá, cà đã téch đi đàng nào qua đêm rồi. Thế có tức không cơ chứ! Khi sự việc được trình lên “quan lớn”, tức hội đồng quản trị khu vườn cộng đồng, thì quan lớn cũng lúng túng không biết xử trí làm sao. Không bắt được quả tang, không có bằng chứng, không có tình nghi thì cũng bó tay. Có vị còn động lòng trắc ẩn vì nghe nói giới bô lão trong làng già có nhiều người gặp khó khăn tài chính và khó khăn thực phẩm, chắc là cùng cực lắm mới phải vào vườn ăn trộm của người khác. Nói thì vậy, nhưng đối với “khổ chủ”, bỏ công trồng trọt tưới tắm trong nhiều tháng trời, đồ ăn sắp đưa đến miệng mà bị giật mất, tức lắm chứ! Thà không có thì xin, chẳng ai hẹp lòng hẹp dạ mà từ chối không cho.

Tôi may mắn không bị chiếu cố. Cửa đẹp của ngon mới bị người thò tay mặt đặt tay trái sờ mó đến, chứ rau củ của mình thuộc hạng bét trong làng, mà nó thềm. Tôi từng đùa rằng ai mà vào vườn tôi bẻ trộm là tôi cảm thấy vinh dự đấy, sợ cho không cũng không ai thèm mà còn bị mắng! He he!

Đấy là chuyện năm rồi. Năm nay vừa chớm xuân là tía má lại hừng đông đi cày bừa rôm rả. Người xây hàng rào mới, người dựng lại giàn bí giàn bầu, người mua đất về phủ lên mấy luống, mấy vòng đã sụp xuống với thời gian, người gieo hạt từ trong nhà, đến lúc cây con cao độ bằng ngón tay thì mang ra vườn trồng xuống đất... Năm mới, niềm vui mới, hy vọng mới!

Thế rồi... Trộm đạo lại hoành hành, hung hăng hơn năm rồi và sớm sủa hơn hẳn năm rồi. Mùa màng mới bắt đầu, đâu đã có gì ăn được mà trộm hè? Thế mà có đấy. Ba chậu cà chua mua về sắp hạ thổ thì biến đi một chậu. Ba luống cải xà lách non trồng thẳng tắp thì một luống bị bứng sạch trơn! Vài dụng cụ làm vườn không cánh mà bay. Thật là nản! Nhiều vị than phiền rằng họ tập tễnh giờ nghề trồng trọt để thư giãn đầu óc, mà bây giờ bị những nhiễu thế này thì lại càng xì trét hơn! Tình hình rất là tình hình!

Đã có vài lần bị bắt gặp tại trận thì kẻ gian lại lấp liếm: « *Bạn tôi bảo cứ việc vào vườn của bạn muốn lấy gì thì lấy. Thế vườn này của ông/bà à ? Xin lỗi tôi nhầm nhé!* » Kẻ bị hại gặp cảnh bất ngờ cũng luống cuống không biết rút phone ra chụp một cái hình hay tra hỏi xem « bạn » của quý vị là ai, tên gì, số phone là gì để đối chất, v...v... Thế là kẻ gian vượt thoát.

Tiếp đó có một chuyện trầm trọng hơn nhiều được ghi nhận. Tội phạm không những búng, nhổ, bỏ bị xách đi, mà còn đứng ngoài rào của một vườn khác (đã khóa cẩn thận), thò tay vào chế hóa chất giết hàng loạt cà chua đang xanh mướt bên trong. Thế này thì quá mức chịu đựng bình thường rồi! Kẻ nào gian ác lại đóng vai trò « khùng bố » thế ? Chiến tranh hóa học đã diễn ra!

Tháng này hội đồng nhà vườn họp giải quyết vấn đề. Các chức sắc đều có mặt, các “bị hại” cũng có mặt, mời cả an ninh khu vực đến nói chuyện. Trong quan cảnh nghiêm trọng đầy « khí thế », mình lăm lăm đánh giá nhanh những thiệt hại tài sản: vài cây cà chua còn chưa ra hoa, luống cải xà lách cao độ 2cm, vài bụi bông bé tí: chưa đến mười đồng! Thế nhưng của mất không bằng cách mất. Công trình chăm bón, sáng hôm tưới tắm, nhật nhỏ cỏ dại, với bao mong ước ngày mùa. Tức lắm chứ! Chàng an ninh trình cho xem vài mẫu máy quay phim có thể đặt trong vườn, khuyến cáo mọi người hãy gắn khóa vào cổng, treo đây đó những « thông điệp » như « *Này, hãy cười tươi lên! Chúng tôi đang quay phim quý vị đây!* » (Smile! You're on camera!) Hoặc « *Người nào bị bắt gặp ăn cắp trong vườn người khác sẽ bị mang ra xét xử theo đúng pháp luật* », v...v... Hội đồng quyết định sẽ cấp thẻ hội viên cho các nông dân. Ai bị bắt gặp ở trong vườn mà không có thẻ hội viên trình ra sẽ bị “mời đi làm việc”.

Đến màn lập ngân quỹ để mua máy quay phim gắn trong vườn thì vì tài chính eo hẹp nên phải “sáng tạo”: chỉ mua một máy thật, rồi mua thêm chục máy giả, nhìn giống y như máy thật nhưng không “work”. Mục đích chính là đe cho sợ chứ không phải bắt cho bằng được. Tôi ngồi dự mà cứ buồn cười. Hóa ra bô lão Mỹ cũng già mưu lắm kìa như kiểu kẻ cắp bà già ở VN mình, âm mưu mua máy dỏm gắn cho chúng sợ. Từ đây cổng nẻo sẽ kiểm soát cẩn thận. Sáng đúng giờ an ninh sẽ đến mở khóa. Chiều tối đúng giờ họ sẽ khóa lại. Đúng giờ là mấy giờ thì để tùy nhà vườn quyết định. Một người vạch ra rằng trụ cổng đứng cách hàng đậu một khoảng cách nhỏ, một người nhỏ bé ốm yếu sẽ chui lọt. Thế thì sẽ giăng rào lấp chỗ trống đó. Phần tôi thì phân vân không biết mình có nên theo phong trào mua ống khóa riêng cho vườn của mình không. Đúng là chẳng có gì đáng giá, nhưng nếu chung quanh ai cũng rào khóa cẩn thận, còn mỗi vườn mình trống hoác thì rõ ràng là mời gọi ông đi qua bà đi lại hãy ghé bước vào chơi, đúng ra là ghé bước vào xoi!

Tuy hội đồng bàn tán “sắt máu” như vậy nhưng vẫn quan tâm duy trì giá trị nhân bản của khu vườn. Mục đích chính của vườn cộng đồng là giúp các bô lão có nơi thư giãn, gần gũi thiên nhiên, trồng trọt chút đỉnh, chuyện trò rôm rả, gạt hái ít nhiều...Vui là chính. Ngoài ra họ cũng muốn tỏ lòng hiếu khách, cho phép mọi người khác trong làng ghé vào thăm vườn thoải mái, tha hồ len lỏi giữa các mảnh vườn, trầm trồ giàn bí sai quả, vườn rau xanh ngắt, cỏ hoa đẹp mắt. Họ không muốn treo đầy khắp vườn những bảng biển đe dọa hay nghi kỵ khách viếng thăm, khiến người khác mang mặc cảm tội phạm chỉ vì có chút ít của cải trong vườn bị trộm khoắng đi. Giờ cao đánh sẽ, cần có một sự cân nhắc tế nhị giữa tình và lý.

Bỗng chợt chiều hôm sau tôi nhận được email từ ông giám đốc vườn: “*Chiều hôm qua lúc khoảng 5 giờ đã bắt được một nhân vật “đáng chú ý”. Có một nhân chứng (chính ông giám đốc). An ninh đã làm việc.*” Đang tiến hành điều tra. Đón đợi hồi sau sẽ rõ!

Úi trời! Hồi hộp quá!

Hôm sau thì manh mối đã rõ ràng hơn. Kẻ trộm bị bắt quả tang đang “làm ăn” ngay trong vườn ông giám đốc. Khi bị chất vấn thì kịch bản cũ lại diễn ra:

- Bạn tôi bảo tôi cứ vào vườn này của bạn, muốn lấy gì thì lấy!
- Nhưng rõ ràng bà đã ăn cắp cái đệm lót đầu gối của tôi kia kìa.
- Ông đừng có nói láo! Cái này tôi mua ở Home Depot.
- Thế sao nó lại có tên tôi đề trên đó?
- Ờ ờ...

Vào “hiện trường” khám xét thì ôi thôi, hàng hà sa số những vật phẩm được “tuyển lựa” từ thập phương mang về. Những cây xà lách bé tí ri hôm nọ bị thuởm nay đã cao lớn gần nhỏ ăn được. Người khác nhìn ra cây cà chua con còn nguyên trong chậu của mình nay đã trưởng thành. Bông hoa đủ loại: gladiolus,

thược dược, lilies, đủ mọi màu sắc. Phải công nhận mảnh vườn nhìn rất mê, thơm tất, gọn ghẽ, bắt mắt, hoa lá thập cẩm đủ loại, mỗi thứ một ít. Nhưng biết được xuất xứ của những hoa thơm cỏ lạ này thì giận ới là giận.

Kết quả là nhà vườn không “press charges” tức là không yêu cầu truy tố ra trước pháp luật, nhưng khai trừ nhân vật này ra khỏi khu vườn cộng đồng, tước lại mảnh vườn, từ nay cấm cửa không được bước vào khu vườn, nếu tái phạm sẽ bắt bỏ tù và đưa ra tòa xét xử. Nhân vật này là nông dân mới năm nay, mới vừa xin thuê được mảnh vườn đầu tiên, mà đã ra tay “làm ăn” quá cỡ. Lý lịch tội phạm là đây: một bà cụ 78 tuổi, “đầu óc có vấn đề”, ngày ngày cứ tình bơ vào các vườn khác “tuyển lựa” giữa ban ngày không cần ẩn mặt, bị bắt quả tang thì cứ bảo “bạn tôi” cho phép vào lấy thỏa thích, khi bị tra hỏi dồn vào chân tường thì tưng tưng mắng người khác là đặt điều nói láo, vu oan giá họa cho bà. Người như vậy thì đúng là giận thì giận mà thương thì thương! Thôi để bà cụ trở về mái ấm hưởng tuổi già tại gia. Mà cũng không biết bà có cụ ông ở cùng hay sống đơn chiếc, không biết con cái có ở gần và có lui lại thăm viếng không.

Trong làng già có một số nhân vật không còn sáng suốt như vậy. Thỉnh thoảng lại nghe báo động có “già đi lạc”. An ninh bỏ đi tìm, xe cứu hỏa chạy vào chớp đèn đỏ lòe, sau đó lại có thông báo cho mọi người biết đã tìm được già, và già vẫn ổn về sức khỏe lẫn tinh thần. Có nghe chuyện người ta vào tập gym, treo áo khoác trên móc áo bên ngoài, khi trở ra thì áo đã có kẻ mặc hộ đi mất. Mất áo là chuyện nhỏ. Chuyện lớn là chìa khóa xe bỏ trong túi áo cũng đã bị bưng đi theo cái áo! Lại lắp camera theo dõi. Đến khi bị bắt quả tang thì bảo: “Tôi dạy cho hấn một bài học đấy! Đồ đặc không bỏ vào locker khóa cẩn thận, cứ treo tòng teng như thế!”. Người biết chuyện thì tắc lưỡi: “Ngày xưa là giáo sư đại học mà bây giờ đi ăn

cấp vật như thế!” Khổ! Ngày xưa trí tuệ mình mẫn thì dạy đại học. Bây giờ trí tuệ cùn lụt thì đi ăn cấp vật!

Trở lại việc trộm vào vườn. Ban giám đốc đã có thể yên tâm tạm buông bỏ những mưu chước trừ gian, và sẽ không phải bỏ tiền mua sắm nhiều máy quay phim nữa. Máy thật hay máy giả cũng tốn kém chứ. Tạm thời là vậy. Đến mùa gặt hái trong vài tháng nữa, chắc chắn sẽ còn những vụ “mượn tạm” khác xảy ra, vì mùa màng năm rồi cũng đã bị khoáng đi một ít, mà lúc ấy bà cụ này chưa gia nhập. Kẻ gian còn tiềm ẩn đâu đó. Biết đến bao giờ mọi người mới được quyền làm vườn trong “hạnh phúc đời đời kiếp kiếp” như trong truyện cổ tích nhỉ? Còn mảnh vườn này thì ít lâu nữa sẽ giải quyết, sau khi thông báo cho các “bị hại” đến nhìn của cải của mình mà thu về. Hiện nay đang có một danh sách người đợi xin thuê vườn. Một kẻ may mắn nào đó sẽ được tiếp thu khu vườn này để tiếp tục trồng trọt.

Buồn cười một bà làm vườn người Hoa khi nghe tôi báo là thủ phạm đã bị bắt bèn ghé tai tôi thì thào hỏi nhỏ: “*Thế có phải người Á đông không?*” Được biết không phải thì bà thở phào nhẹ nhõm. Tinh thần dân tộc của ai cũng mạnh mẽ, không ai muốn đồng bào mình gây tiếng xấu trong cộng đồng. Riêng phần thưởng cho ông giám đốc đã có công trừ gian thì sao? Chiều hôm qua tôi đang lững thững rời vườn thì thấy ông đang lui cui bắt vôi nước tưới tắm mảnh vườn mới bị tịch thu. Hoa màu đang tăng trưởng sum suê, mà mấy hôm nay trời nắng chang chang, không tưới một ngày là chúng ngoeo đầu rũ xuống cả. Tiếng Anh có câu: “*no good deed goes unpunished*” – kẻ nào làm việc tốt chắc chắn sẽ bị trừng phạt xứng đáng! Cái luật oái ăm này đã vận vào ông giám đốc nhà mình. Mỗi ngày ông sẽ được thưởng chăm sóc mảnh vườn cho đến khi nó được phân bổ lại cho một bác nông dân mới. Phần thưởng dành cho ông là ông sẽ được tưới tắm chăm sóc mảnh vườn cho đến khi nó được trao lại cho một bác nông dân mới.

